

„Браћо Немци, хвала вам што сте овде. Дођите у што већем броју и дуго останите у Србији, јер нигде нећете имати боље услове за пословање. Даћемо вам пет пута боље услове него што можете да добијете у другим земљама.“

„Овде смо данас смо показали какви треба да буду односи Србије и Бугарске у будућности. Бугари су наша браћа и ја не знам ниједног Србина који мрзи Бугаре.“

Ово су две изјаве председника Републике Србије Александра Вучића које на најочитији начин показују како он схвата и разумева српску историју - користећи је, када то њему одговара, у најприземније политикантске сврхе. У свом, у много случајева већ доказаном конвертитском заносу, он намерно пренебрегава елементарне чињенице које су пратиле наше често трагичне односе с Немцима и Бугарима.

Не може се због тренутних економских и регионалних интереса на тај начин поништавати историјско сећање нашег народа. Александар Вучић то не чини само у овом случају. То је већ постао његов опробани манир у честим јавним обраћањима.

Наравно да нико нема ништа против развијања добрих привредних и политичких односа са Немачком и Бугарском. Али, зашто је потребно говорити о братству тамо где њега

тешко може бити јер за то не постоји елементарно историјско оправдање?

Председник Републике Србије Александар Вучић могао би лако да провери стање, пре ових својих неумесних излива братске љубави, само да обиђе крајеве око Куршумлије и Прокупља. Тада би се његов конвертитски ентузијазам сударио и суочио с још увек веома живим сећањем на тешке злочине и зверства које су бугарске трупе извршиле у Првом и Другом светском рату.

Слично се може рећи и за однос према тешком историјском наслеђу које оптерећује немачко–српске односе. Ти односи се, и поред најбоље политичке воље, не могу окарактерисати као братски. За тако нешто једноставно нема реалног упоришта у нашој политичкој традицији и народном сећању.

Ако се Немци и Бугари на овакав неодмерен и бесмислен начин проглашавају за „нашу браћу“, а све у циљу превладавања тешког историјског наслеђа и помирења међу народима, онда се може оправдано поставити питање - ко је следећи на реду на „братској листи“ Александра Вучића? Албанци, Хрвати, Мађари или и Аустријанци?

То је у сагласности са суштином конвертитства, чије се дејство тешко може ограничавати, јер има своју специфичну динамику коју нам у својим свакодневним иступима демонстрира велики помириатељ Александар Вучић. Притом, он очигледно не размишља како те његове рећи о „братству Срба, Бугара и Немаца“ делују у нашем народу, који има своје историјско сећање везано за опредељење да „праштамо, али не

заборављамо“. А управо је овако формулисано „братство“ само у функцији прозаичних дневно-политичких интереса и нема озбиљно историјско утемељење и упориште.

Александар Вучић сада наступа као горљиви и бескомпромисни заступник уласка Србије у ЕУ и зато је сасвим разумљиво његово истрајно залагање да себе представи као „фактора мира, стабилности и помирења на Балкану“. Но, то не може чинити тако што ће на најгрубљи начин разграђивати темељне идеје и опредељења наше политичке историје, као и историјско памћење нашег народа.

У тексту „Вјечни лик Гаврила Принципа“ Часлав Копривица указао је на противречност и сложеност нашег односа према утицају немачког фактора у обликовању српске историјске судбине.

„Најзанимљивије од свега је, међутим, то што смо ми Срби, с обију страна Дрине, утицаје модернизовања понајприје и понајвише примили од оних који су нам се у освит XX стољећа, не нашом одлуком, а понајмање кривицом, појавили као непријатељи – а то су Аустро-Нијемци. Према једној необичној дијалектици повијеснога динамизма, ми смо општећи с њима учили, не само шта значи бити Европљанин, него смо се управо путем тога, и не знајући за то, заправо спремали за потоњи отпор њима, чак и када нијесмо знали да ће до тога доћи, тј. када нам није могло бити јасно да је наше европеизирање, поред осталог, и припрема, штавише, најбоља могућа, за неминовно долазећи рат са (германском) Европом“.

Примењујући упорно својеврсни политички и социјални инжињеринг и при томе тежећи

да измени историјску свест српског народа, Александар Вучић све отвореније негира основне поставке српског националног идентитета и вредности наше политичке традиције. Он приде и не крије лако уочљиву намеру да своје конвертитство испољава, без обзира на то да ли то значи и позивање на непостојеће братске односе, ружење и ниподаштавање српског народа као неспособног и неспремног да препозна његова јединствена „историјска“ достигнућа. Али, остаје нада да српски народ још увек може да препозна ко су му прави и искрени савезни и братски народи.

27. јун 2018. године